

## ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

### «Έξοδος από το Εγώ»

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια από τις πιο συγκλονιστικές και απαιτητικές περικοπές της Καινής Διαθήκης: το Ευαγγέλιο κατά Μάρκον, κεφάλαιο η', στίχοι 34-38. Αν προσέξουμε βαθιά τα λόγια του ίδιου του Χριστού, θα διαπιστώσουμε πως μας καλεί σε έναν επαναστατικό τρόπο ύπαρξης, ο οποίος περνά αναπόφευκτα μέσα από τον Σταυρό και την αγάπη.

Ο Χριστός απευθύνει μια πρόσκληση που σοκάρει τη λογική του κόσμου: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του και ας με ακολουθεί». Τι σημαίνει όμως, στην καθημερινότητά μας, αυτό το «απαρνησάσθω εαυτόν»; Δεν πρόκειται για μια ηθικιστική απαίτηση υποτίμησης του εαυτού μας, ούτε για μια πρόσκληση σε μια στείρα δυστυχία. Σημαίνει κάτι πολύ πιο βαθύ: να μετακινήσουμε το κέντρο της ύπαρξής μας. Να βγούμε από το απομονωμένο, εγωιστικό «εγώ» μας, που ζητά επίμονα την αυτοπροβολή και την απόλυτη ασφάλεια, και να τοποθετήσουμε στο κέντρο τον Κύριο.

Εδώ κρύβεται το μεγάλο παράδοξο του Ευαγγελίου: «Όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει· όποιος όμως χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου και εξαιτίας του ευαγγελίου, αυτός θα τη σώσει». Ο κόσμος μάς ωθεί να κρατήσουμε τη ζωή μας σφιχτά για τον εαυτό μας, να αποφύγουμε κάθε πόνο, κάθε θυσία, κάθε δέσμευση. Όμως, η πνευματική πραγματικότητα αποκαλύπτει πως όταν προσπαθούμε να «σώσουμε» τη ζωή μας με εγωιστικό τρόπο, καταλήγουμε να απομονωνόμαστε, να σκληραίνουμε και τελικά να χάνουμε την ικανότητα να αγαπάμε.

Η ζωή αποκτά αυθεντικό νόημα μόνο όταν δίνεται. Όπως ο σπόρος του σιταριού πρέπει να πέσει στη γη και να πεθάνει για να φέρει καρπό, έτσι και ο άνθρωπος ωριμάζει και ανασταίνεται μόνο όταν προσφέρει τον εαυτό του για χάρη του Ευαγγελίου. Το να χάσει κανείς τη ζωή του δεν αποτελεί καταστροφή, αλλά μια αναγκαία έξοδο από τη φυλακή του εγωισμού και την εκμάθηση της τέχνης του ζην, όπου η ανθρώπινη ύπαρξη λυτρώνεται μόνο όταν προσφέρεται θυσιαστικά.

Ο Χριστός μάς ρωτά ευθέως: «Τι ωφελεί τον άνθρωπο να κερδίσει τον κόσμο όλο, αν χάσει την ψυχή του;». Καμία επίγεια επιτυχία, κανένας πλούτος και καμία κοινωνική αναγνώριση δεν μπορούν να γεμίσουν το υπαρξιακό κενό αν η ψυχή έχει αποκοπεί από την πηγή της Ζωής.

Ο Σταυρός που καλούμαστε να σηκώσουμε δεν είναι μια τιμωρία ούτε ένα τυφλό πεπρωμένο. Είναι το εργαλείο της ελευθερίας μας, ένα φωτεινό μονοπάτι αγάπης, μέσα από το οποίο μαθαίνουμε να αγαπάμε θυσιαστικά, βαδίζοντας στα ίχνη του Διδασκάλου μακριά από εγωιστικές ασφάλειες. Δεν πρόκειται για μια αφηρημένη ιδέα, αλλά για την προσωπική βεβαιότητα πως ο Θεός μας αγάπησε πρώτος τόσο ρεαλιστικά, ώστε να παραδώσει τον Εαυτό του για εμάς πάνω στον δικό Του Σταυρό.

Στο τέλος της περικοπής, ο Χριστός μάς προειδοποιεί για τον κίνδυνο να ντραπούμε Εκείνον και τα λόγια Του μέσα σε μια γενεά που αναζητά εύκολες αλήθειες. Η χριστιανική πίστη απαιτεί θάρρος. Ας μην ντραπούμε, λοιπόν, τον Σταυρό Του στον σύγχρονο κόσμο. Ας Τον εμπιστευτούμε, ας αφήσουμε πίσω τις εγωιστικές μας ασφάλειες και ας Τον ακολουθήσουμε με όλη μας την καρδιά, για να βρούμε την αληθινή, αιώνια ζωή.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ. Ν. Θ.

Αρχιμανδρίτης Ευάγγελος Υφαντίδης